

صفات پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) در قرآن

پیامبر اسلام(صلی الله علیه و آله)، در قرآن با صفات ممتاز و متعددی معرفی شده است که در این مقاله به برخی از آنها اشاره می شود و آیه مربوط به آن نیز مورد بررسی مختصر قرار می گیرد.

رحمت برای جهانیان

خدای سبحان، خطاب به رسول خدا(صلی الله علیه و آله) می فرماید: «وَ مَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ» [۲]؛ ما تو را جز برای رحمت جهانیان نفرستادیم.

در تفسیر این آیه، از ابن عباس روایت شده است: «وجود مبارک پیامبر برای همه اعم از نیکوکار و بدکار، مؤمن و کافر رحمت است؛ برای مؤمن هم در دنیا و هم در آخرت رحمت است؛ ولی برای کافر فقط در دنیا رحمت است. بدین طریق که به برکت آن حضرت بلاهای عمومی که در امت های گذشته بوده مثل مسخ شدن و به زمین فرو رفتن، برداشته شده است.»

کلمه «للعالمین» جمع مُحَلّی به الف و لام است و مقتضی عموم می باشد، بنابراین پیامبر اسلام(صلی الله علیه و آله) برای جهانیان رحمت است، چون دینی که آورده است قبول آن و عمل به آن موجب سعادت دنیا و آخرت می باشد، حتی برای کسانی که اهل دنیا هستند (و دین را قبول ندارند)، نیز رحمت است از جهت آثار مثبتی که پس از بعثت آن حضرت در جوامع بشری ایجاد شد، و اگر وضع زندگی مردم را که قبل از بعثت داشتند با وضع زندگی بعد از بعثت مقایسه کنیم این مطلب کاملاً روشن می گردد.

فخر رازی و تفسیر رحمت پیامبر (ص)

فخر رازی در اینجا سؤالی را مطرح کرده که: او چگونه رحمت بود، در حالی که قیام او با شمشیر بوده و در جنگ‌ها غنیمت گرفتن اموال دشمن را مباح کرده است؟

وی به این سؤال، چهار نوع پاسخ داده است که برای رعایت اختصار، تنها به نقل پاسخ اول و دوم او اکتفا می کنیم:

پاسخ اول: رسول خدا(صلی الله علیه و آله) تنها با کسانی با شمشیر رفتار کرده و جنگیده که استکبار ورزیده و بدون تفکر و تدبیر در حقانیت اسلام، از روی عناد و لجاجت در مقابل حق، قد علم می کردند، و با بقیه مردم با اخلاق خوش و محبت و رحمت رفتار نموده است، همان گونه که خدا «رحمان» و «رحیم» است و در عین حال «مُنْتَقِمٌ مِّنَ الْعَصَاءِ» انتقام گیرنده از گنهکاران» هم هست، و همان گونه که باران مایه برکت است و خدا درباره آن فرموده است: «وَ نَزَّلَنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً مَبَارِكًا» «از آسمان، آبی پربرکت نازل کردیم» در عین حال همین باران با برکت گاهی خرابی هم به بار می آورد.

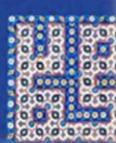
پاسخ دوم: پیامران گذشته، هر گاه مورد تکذیب و اذیت و آزار مردم قرار می گرفتند، در نهایت (با نفرین یا بدون نفرین پیامبر)، خدا آن تکذیب کنندگان را با مسخ و خسف (فرو رفتن در زمین) و غرق در آب هلاک می کرد، ولی به برکت پیامبر رحمت، خدا این گونه عذاب‌های دنیوی را برداشت و فرمود: «وَ مَا كَانَ اللَّهُ لِيَعْذِبَهُمْ وَ أَنْتَ فِيهِمْ»؛ تا تو در میان آنها هستی، خدا آنان را مجازات نخواهد کرد.

در روایتی آمده است که به رسول خدا(صلی الله علیه و آله) عرض شد: «أَدْعُ عَلَى الْمُشْرِكِينَ»؛ بر مشرکان نفرین کن. فرمود: «إِنَّمَا بَعْثَتْ رَحْمَةً وَ لَمْ أَبْعَثْ عَذَابًا»؛ من برای رحمت مبعوث شده‌ام، نه برای عذاب.

امام رحیمی (ره):

روز بعثت رسول اکرم در سرتاسر دهن «من الازل الى البد» روزی شویف
تر از آن نیست برای اینکه حادنه ای بزرگتر از این حادنه اتفاق نیفتد
زیرا که بزرگتر از رسول اکرم در عالم وجود نیست، غیر از ذات مقدس
حق تعالی و حادنه ای بزرگتر از بعثت او هم نیست.

مکتبه علمیه حضرت زین(س)
شهرستان امیدیه - ذمستن ۱۳۹۹

روز مبعث از نگاه رهبر انقلاب

روز «بعثت»، تحقیقاً بزرگ‌ترین روز در تاریخ بشریت است. روز ولادت بر جسته ترین و شریف ترین مفاهیم و ارزش‌هاست. بعثت نبی اکرم علیه الصلاة والسلام، یک حرکت عملی بود تا بشر را از یک سو به سرمنزل کمال فردی، روحی و معنوی و از سوی دیگر به تعالی زندگی اجتماعی و اصلاح وضع جوامع برساند. مسئله این است که در بعثت پیغمبر، آنچه به مردم هدیه شد، فقط تعدادی مفاهیم خشک و ارائه طریقی که رهروی در آن نیست و کسی زمام امور مردم را در آن راه در دست ندارد، نبود. از لحظه اول، این بعثت در وجود خود آن بزرگوار و سپس در روح و جان و در عمل مؤمنین به این پیام، تحقق یافت و جاھلیت، از لحظه اول، از این پیام ضربه خورد و با آن مقابله کرد. این، خصوصیت بعثت انبیاست.

بيانات مقام معظم رهبری در دیدار کارگزاران، در روز «عید مبعث»
۱۳۷۴/۲۹ آذر

<https://hawzah.net/fa/goharenab/Vie>

آن را به پیامبر اکرم - صلی الله علیه و آله - نسبت می دهد
«وَرَتَّلَ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا»

خداؤند آن چنان که خود را معلم قرآن معرفی کرده
«الرَّحْمَنُ * عَلَمُ الْقُرْآنَ»

همین صفت را به پیامبر - صلی الله علیه و آله - نیز نسبت می دهد
«وَيَعْلَمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةِ»

البته اسناد وصف «معلمی قرآن» نسبت به خداوند بالذات و بالأصلاله است و نسبت به پیامبر - صلی الله علیه و آله - بالعرض و بالتبع.

اوصاد مشترک قرآنی خدا و رسول صلی الله علیه و آله

خداؤند سبحان او صافی را برای خود در قرآن ذکر کرده که همانها را برای پیامبر اکرم - صلی الله علیه و آله - نیز بیان کرده است:

خداؤند قرائت قرآن را همان گونه که به خود نسبت داده و فرموده است:

«إِنَّ عَلَيْنَا جَمِيعَهُ وَقُرْآنَهُ فَإِذَا قَرَأَنَا فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ»

به پیامبر اکرم - صلی الله علیه و آله - نیز نسبت داده و می فرماید :

«اقرأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ»

همان طور که خداوند، خود را تلاوت کننده قرآن معرفی کرده است

«تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ»

، پیامبر اکرم - صلی الله علیه و آله - را نیز تالی قرآن معرفی می کند

«يَتَلَوُ عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا»

، و به آن حضرت دستور می دهد تا آیت الهی را بر مردم تلاوت کند

«وَأَتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ كِتَابٍ»

خداؤند همان طور که ترتیل و منظم و هماهنگ خواندن را به خود اسناد می دهد:

«وَرَتَلَنَا تَرْتِيلًا»

